

Byretsdommer Preisler Knudsen, Medlem af Borgerrepræsentationen Fru Alvida Andersen, Overretssagfører Axel Bang, Dr. med. Fru Dida Dederding, Landsretssagfører Fru Ingeborg Hansen, Distriktsjordemoder Frøken Anna Herlevsen, Medlem af Landstinget Fru Marie Hjelmer, Læge Svend Hoffmeyer, Fru Elna Munch, Dr. med. Fru Eli Møller, Sognepræst Chr. Norlev, Folketingets Formand, Redaktør Hans Rasmussen, Medlem af Folketinget Fru Inger Gautier Schmit og Overlæge Axel Tofte.

I Juni 1936 afgav Kommissionen *Betænkning* og Indstillinger, der var ledsaget af et omfattende Materiale til Sagens Belysning, bl. a. Oplysninger om dansk Retspraksis og udenlandsk Lovgivning og lægelige Bemærkninger om Abort. Det fremgik af det af Kommissionen tilvejebragte Materiale, at Tallet af kriminelle Aborter i Femaaret 1928—32 maatte anslaaes til mindst 5 000 à 10 000, medens der i samme Tidsrum kun blev indledet Undersøgelse for Fosterfordrivelse mod 82 Kvinder og kun rejst Tiltale mod 19, hvoraf 4, hvis Sag efter deres Ønske paadømtes af den ordinære Ret, alle blev dømt, medens de resterende for Nævningedomstol tiltalte 15 Kvinder blev frifundet med Undtagelse af en enkelt, der tillige havde gjort sig skyldig i Barnemord. Denne Nævningepraksis blev fortsat, efter at de nye mildere Bestemmelser i § 242 i Straffeloven af 15. April 1930 var traadt i Kraft den 1. Januar 1933. § 242 opretholdt vel den tidligere Straffelovgivnings Regel, hvorefter Svangerskabsafbrydelse normalt er straffbart — kun med den i Nødretsregelen begrundede Undtagelse, at det er retmæssigt at afbryde et Svangerskab for at afværge alvorlig Fare for Kvindens Liv eller Helbred («medicinsk Indikation») —, men Straffens Minimum, der tidligere for den frugtsommelige Kvinde var 8 Maaneders Forbedringshus, blev nedsat til Hæfte i 7 Dage, og Maksimum gik ned fra 8 Aars Tugthus til Fængsel i 2 Aar.

Denne Nævningernes, særlig de københavnske Nævningers, Holdning skyldtes efter Kommissionens Mening til Dels, at Nævningerne har været tilbøjelige til ikke at anerkende Eksistensen af et Foster, der ikke er mindst 3 Maaneder gammelt, men havde dog antagelig sin dybere liggende Aarsag i Medlidenhed med Kvinderne og i den Opfattelse hos Nævningerne, at det er en Uretfærdighed at straffe de enkelte Kvinder, der rejses Tiltale imod, medens det langt talrigere Antal Kvinder, som det lykkes at holde deres Svangerskabsafbrydelse hemmelig, gaar fri.

Spørgsmaalet om, hvorvidt *Straf* har vist sig at være det rette Middel til Beskyttelse af Fosterlivet, maatte herefter formentlig besvares benægtende. Men Kommissionen pegede yderligere paa, at Straf kan virke direkte skadelig ved at